

PAN 2023
Diana Scherer
Koen Taselaar
Cuny Janssen
Rob Johannesma
P. Struycken

De natuur, in al haar facetten, is al eeuwenlang een bron van inspiratie voor kunstenaars wereldwijd. Voor deze editie van PAN heeft andriessse ~ eyck werken geselecteerd van kunstenaars van de galerie waarin ieder op hun eigen manier, meer of minder op de voorgrond tredend, de natuur een plaats toebedeelt.

Een van de pioniers op het gebied van biotechnologische kunst is DIANA SCHERER (Lauingen, DE, 1971). Aan de basis van haar botanische installaties, textiel en fotografie ligt een grote bewondering voor en nieuwsgierigheid naar wat neurobiologen "het brein van planten" noemen. Scherer bestudeert planten en wortelstelsels om hun "natuurlijke" groeiprocessen te sturen. In haar studio creëert ze kunstmatige biotopen om haar wortelkunst in te laten groeien met behulp van aarde, zaden, licht en ondergrondse sjablonen van zowel natuurlijke als door de mens gemaakte patronen. De wortels volgen deze patronen en van daaruit 'maakt' het werk zichzelf. Tenslotte ' oogst' Scherer haar werk.

In de groeistrukturen combineert Scherer de geometrische principes van de natuur met door de mens gemaakte basispatronen uit haar omgeving. Ze werkt met universele tekens, zoals de cirkel of het vierkant en combineert deze met de anatomie van planten op microscopisch niveau.

In de wereld van KOEN TASELAAR (Rotterdam, 1986) zijn de dingen altijd net even iets anders. In het kleurige,

jacquard geweven wandtapijt *Thalassophobia No More* is het centrale motief de mythische zevenkoppige draak. Volgens de overlevering is het kwaadaardige monster voor niets bang, behalve water. In Taselaar's versie heeft de draak zijn angst voor diepe wateren overwonnen, en krijgt het eeuwenoude verhaal een nieuwe wending.

Deze lichtvoetige en soms absurdistische benadering is kenmerkend voor Taselaar's kunstenaarschap. Hij citeert en combineert, werkt zijn ideeën uit op papier of in de computer, en vertaalt ze naar diverse materialen zoals keramiek, textiel, verf op doek en zeefdruk.

Taselaar put voor dit kleed inspiratie uit uiteenlopende onderwerpen: van Middeleeuwse wandtapijten zoals het Apocalypse Tapijt uit Angers (F), en de Franse Millefleurs wandtapijten.

Taselaar is vooral geïnteresseerd in de manier waarop beelden zijn opgebouwd en hoe nieuwe betekenissen ontstaan door dingen in net iets andere tijdruimte relatie bij elkaar te brengen. Voor zijn recente serie kleden bestudeerde hij bijvoorbeeld de typisch platte, non-lineaire compositie van middeleeuwse wandtapijten, die, zo ontdekte hij, weinig verschilt van de visuele architectuur van vroege computergames. Zelf omschrijft Taselaar zijn werk als 'een stapeling van motieven'.

De landschappen van CUNY JANSSEN (Nijmegen, 1975) vangen de ongerepte, soms zelfs overweldigende schoonheid van de natuur. Ze zijn niet topografisch en gaan over licht, tijd en stilte. De meeste werk van Janssen komt tot stand tijdens haar reizen, waarbij haar landschapsfoto's worden gemaakt in dezelfde omgeving als waarin haar geportretteerden leven.

Yoshino is het resultaat van Janssens bezoek aan Japan in de herfst van 2009.

De foto belicht het Japanse landschap op het moment dat de bomen in kleur uitbarsten. De regio Yoshino, in de huidige prefectuur Nara, wordt al minstens 1400 jaar beschouwd als een van de mooiste delen van Japan. Voor Janssen is een van de meest intrigerende eigenschappen de lange levensduur van de natuur. Wat er ook gebeurt, de natuur blijft groeien en bloeien, net als de mens zelf. Al op jonge leeftijd koos Cuny Janssen ervoor om schoonheid vast te leggen in haar werk. Maar in Yoshino bestaat naast schoonheid ook de onbedwingbare kracht van het overleven van de natuur.

Kleur, plaats en verandering staan centraal in het werk van P. STRUYCKEN (Den Haag, 1939), waarin relaties en processen worden gevisualiseerd. Tussen 1983 en 1993 maakte hij tekeningen en fotowerken die steeds tweedimensionale doorsneden waren in computer gegenereerde driedimensionale kleuruimtes. Struyckens doel was om een 'kunstmatige' werkelijkheid weer te geven die dezelfde visuele kenmerken had als alles wat onze omgeving te bieden heeft. In SIN 25 Apr 87 1987 worden verschillende opeenvolgende momenten van veranderende kleurrelaties weergegeven, resulterend in een werk van bijna tien meter lang. In een foto van een tweedimensionale doorsnede van een driedimensionale kleuruimte worden zowel de kleurnuance als de locatie van de kleuren in de doorsnede zichtbaar. De kleurnuance bepaalt de kleurkarakteristiek, hun positie bepaalt de karakteristiek van de vorm.

De penseelstreken in de schilderijen van Rob Johannesma (Geleen, 1970) nodigen je uit met je ogen over het oppervlak te dwalen. Op het doek zijn ontelbare overlappende kleurlagen te zien. De

verfstrepen trillen, verzinken in onderliggende lagen, vloeien in elkaar over en soms lijken de kleuren van achteren te worden belicht. Zo ontstaan er tijdens het kijken spleten waardoor diepere en lichtere lagen tevoorschijn komen en kan je de overweldigende sensatie gewaarworden van alle elementen die samenwerken om de ruimte binnen een doek open te wrikken.

De organische vormen die soms aanwezig zijn lijken te verwijzen naar iets uit een werkelijkheid van bv een doorkijk in de natuur of ze doen denken aan donkere dansende vlekken die op het netvlies verschijnen na het kijken in een felle lichtbron.

Biografieën:

DIANA SCHERER (Lauingen, DE, 1971) onderzoekt de grenzen tussen plantencultuur en natuur. De laatste jaren is haar fascinatie gericht op de dynamiek van ondergrondse plantendelen. Ze is gefascineerd door het wortelstelsel met zijn verborgen, ondergrondse processen. Naar aanleiding van deze fascinatie heeft haar kunstproject InterWoven zich ontwikkeld tot een innovatief materiaalonderzoek. Door samen te werken met biologen en ingenieurs van de TU Delft en de Radboud Universiteit Nijmegen, verschuift het project tussen disciplines van kunst naar design en wetenschap. In 2016 is InterWoven onderscheiden met de New Material Award georganiseerd door Het Nieuwe Instituut Rotterdam.

Haar solotentoonstelling Farming Textiles is momenteel te zien in Museum Kranenburgh (Bergen, NL). De afgelopen jaren exposeerde ze in verschillende internationale solo- en groepstentoonstellingen, waaronder 6. Binnale Reset Now! in Künstlerverbund im Haus der Kunst (München, DE), Wonderground in Roof - A (Rotterdam, NL), Gene Cultures in MIT Museum (Boston, US), Intelligence of Plants in Frankfurter Kunstverein (Frankfurt, DE), Biennale of Sydney 2022 (Sydney, AUS), Earth Matters in Textile Museum Tilburg (Tilburg, NL), Still Life in FOAM (Amsterdam,

NL) & Himalayas Museum Shanghai, om er een paar te noemen.

KOEN TASELAAR (Rotterdam, 1986) werkt in uiteenlopende media waaronder keramiek, textiel, zeefdruk, schilderkunst, potlood en papier. Zijn kunstenaarschap is te omschrijven als een zoektocht naar formele en materiele eigenschappen van 'het ding', waarbij hij zich laat inspireren door een breed scala van onderwerpen en steeds weer opzoek is naar onverwachte wendingen in de relaties tussen dingen. Taselaar exposeert in binnen- en buitenland, en nam onder andere deel aan groepstentoonstellingen in Marres, Maastricht (2022); Kunstmuseum Den Haag; Collectie de Groen, Arnhem; TextielMuseum, Tilburg en het MMCA Seoul, South Korea (allen 2019). In 2016 organiseerde Museum Boijmans van Beuningen zijn solotentoonstelling *Meander Wildly*. In opdracht van Stichting Hermitage in Sint-Petersburg ontwierp Taselaar in 2020 een bijna acht meter lange wandtapijt dat het verhaal vertelt over de geschiedenis van tsaar Peter de Grote. In Melly, Rotterdam is momenteel Taselaar's bijdrage te zien in de nieuwe artistieke omgeving van het café-annex-boekwinkel, en in 2024 presenteert het CCC OD in Tours, Frankrijk, een solotentoonstelling van de kunstenaar.

CUNY JANSSEN (Nijmegen, 1975) studeerde in 2000 af aan de Academie voor Beeldende Kunsten in Utrecht. Twee jaar later won ze de tweede prijs in de Prix de Rome voor fotografie. Sinds het begin van haar carrière reist Janssen de wereld rond om kinderen in hun alledaagse omgeving te portretteren en te combineren met foto's van het landschap om hen heen. Tot nu toe fotografeert Janssen uitsluitend in kleur en slaagt ze erin impulsieve momenten vast te leggen met een analoge 4 x 5 inch platencamera, wat een contradictie lijkt. Haar foto's creëren een diep expressief werk over een stad of een regio en de mensen die er wonen. Haar solotentoonstelling *The Binding Factor* is momenteel te zien in Museum Kranenburgh (Bergen, NL). Janssen maakte verschillende bekroonde fotoboeken en had solotentoonstellingen in onder andere *The Photographers' Gallery* in Londen (2005), *FOAM* in Amsterdam (2010), *De Pont* in Tilburg (2010), *SK Stiftung/Die Photographische Sammlung* in Keulen (2011), *Kunstverein Heilbronn* in Heilbronn

(2012), *Projektraum Fotografie/F2* in Dortmund (2021) en in galleries in Amsterdam, Berlijn, Keulen en Johannesburg.

PETER STRUYCKEN (Den Haag, 1939) geldt als een van de beroemdste en invloedrijkste kunstenaars van Nederland. Nadat hij het hele decennium opzien baarde met geometrisch-abstracte schilderijen waarin vorm en kleur systematische transformatieprocessen ondergaan, werd hij in 1968 een van de pioniers in het gebruik van computers. In de decennia daarna heeft hij de duizelingwekkende ontwikkelingen in de computertechnologie gebruikt om kunstwerken te maken die, naast hun immense complexiteit, een grote visuele directheid en lyrische kracht bezitten. Solotentoonstellingen van het autonome werk van Struycken werden gehouden in tal van musea, waaronder het Stedelijk Museum, Amsterdam (1966-1967), Gemeentemuseum, Den Haag (1967), Groninger Museum (1967, 1984, 2007), Centraal Museum Utrecht (1974), Van Abbemuseum Eindhoven (1974, 1976) Boijmans Van Beuningen Museum, Rotterdam (1975, 1980-1981), en het Kröller Müller Museum, Otterlo (1977). Daarnaast was zijn werk te zien in talloze groepstentoonstellingen in binnen- en buitenland. Hij maakte meer dan honderd werken in architectuur en openbare ruimte, zoals: een driedimensionale kleurenstructuur in de lobby van het Aegongebouw, Den Haag (1983-1986), een computergestuurde plafondlichtinstallatie in de grote zaal van het Muziektheater, Amsterdam (1986), een kleureninstallatie op panelen in alle zalen van het Conservatorium in Utrecht (1989-1991), drie tegelcomposities, elk circa 100 m lang, voor Woonboulevard Leeuwenstein, Delft (1994-1996), een computergestuurde lichtinstallatie op het trappenhuis van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag (2007), een daglichtweergave van de kleuren van schilderijen met behulp van kunstlicht, Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam (2009-2017).

ROB JOHANNESMA (Geleen, NL, 1970) studeerde aan de Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam (1993-1997), the Cooper Union, New York (1996-1997) en De Ateliers, Amsterdam (1997-1999). Hij exposeerde onder andere in het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (2000), Venice Biennial (2001),

het Stedelijk Museum, Amsterdam (2001), De Hallen, Frans Hals Museum, Haarlem (2002, 2006), Kunstpalast Düsseldorf, Duitsland (2005), de Busan Biënnale, Korea (2008), ar/ge kunst Galerie Museum, Bolzano (2012), Galleria Lia Rumma (2012), de 13e Istanbul Biënnale (2013), Galerie Ron Mandos, Amsterdam (2014), en Albada Jelgersma Gallery, Amsterdam (2020).